

புது வருடப்பிறப்புக்கு நாட்கள் நெருங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன என்பது அவருக்குப் பயமாயிருந்தது. இன்னும் மீண்டு கிழமைகளே இருக்கும் நிலையில் நாட்கள் ஒவ்வொன்றாகக் கடந்து போகப் போகப் பயம் அதிகரித்துக்கொண்டிருந்தது. எப்பிடிச் சமாளிக்கப்போகிறேனோ என்ற முனாசாட்டம். பிள்ளைகளுக்கு புத்தாடை உட்குணிகள் வாங்கவேண்டும். ஐந்து பரோக்கும் வாங்குவதானால் எவ்வளவு தவேபைப்படும்? அதற்கு எங்கே போவது?

போன வருடத்தையே போல இந்த வருடமும் கடத்திவிடமுடியாது போலிருந்தது. மீத்த மகன் பிரகாஸ் ஏற்கனவே அவருக்குச் சொல்லிவிட்டான்.

'அப்பா...! எனக்கு இந்தமுறை வருடப்பிறப்புக்கு நீ ல சரேட் வாங்கித் தாங்களோ...! ஸ்கூலுக்கும் போடக்கூடியதாய் இருக்கும்!'

வருடப்பிறப்பு என்பது ஒரு சாட்டுத்தான். பிள்ளைகளுக்கு ஸ்கூலுக்குப் போடும்வதற்கு உடைய தவேபைப்புகிறது. மனவை சரசுகூட அவருக்கு அவ்வப்போது சொல்லுவதுண்டு.

'ஒரு ஆமான உடும்பில்லாமல் அதுகள் எப்பி ஸ்கூலுக்குப் போறது?'

அவர் அப்போது மனவையிசை சினந்து பசேவார்.

'என்ன சரசு?... நிலமை தரெயாதமாதிரி கதகைக்கீ ர்...என்னை என்ன சயெயசு சொல்லுறீ ர்?'

அவளுக்கு நிலமை தரெயும் என்பது அவருக்குத் தரெயும். ஆனால் அவளும் தான் என்ன சயெவாள்? வறே யாருக்குப் போய் முறையிடுவாள்? எனினும் அப்பிடிச் சத்தம் போட்டால் அவள் திரும்பவும் அந்தக் கதையை எடுக்க மாட்டாள்.

உள்ளது இரண்டு சோபி உடும்புகள் தான். பாடசாலையால் பிள்ளைகள் வந்ததும் அதைத் தோய்த்துலர்த்தி அடூத்த நாளுக்காக ரெபிபண்ணி வதைத்துவிடுவாள். உடகையில் கிழிசல்களுக்குத் தயைல் போட்டே அவளுக்கு அலுத்துப் போயிற்று.

அவரது மகள் மீ ரா இரண்டு நாளுக்கு முன்னர் கஹியது நினவில வந்தது..

'அப்பா! பார்த்தீங்களா... கிழிஞ்சுபுயிருக்கு!... பிள்ளையள் எல்லாம் பகிபி பண்ணுதுகள்...இது என்ன போஸ்ட் பொகஸா...என்று!" - மீ ரா தபால் பெட்டி வாய்ப்புலிருந்த சட்டகை கிழியலில் கவைரலவை விட்டு அவருக்குக் காட்டியபோது அது இன்னும் கொஞ்சம் 'சரர்" எனக் கிழிந்தது. 'ஆ... ஆ... கவனமம்மா...கவனம்!" அவர் பதறிப்போனார்.

'பிள்ளைக்கு இந்தச் சட்டகை கிழியலதைத் ததைத்துக் குடும்!" - மனவிகக்கு உத்தரவு போட்டார்.

'அப்பா வருடப்பிறப்புக்கு எனக்கு ரண்டு யுனிஃபோம் எடுத்துத் தந்தீங்களெண்டாலே போதும்!"

குமரப்பிள்ளை... ஒரு நல்ல உடும்பில்லாமல் இந்தமாதிரிப் போய் வருகிறாளே என்ற கவலை அவரது மனதை வருத்தியது. ஆனால் என்ன செய்வதென்றுதான் புரியவில்லை.

யாழ்ப்பாணத்துக்கு எதிரான இராணுவ நடவடிக்கையின் போது இடம் பெயரவேண்டி வந்தபோது எடுத்து பாதி எடும்பு காத்தது பாதியாக ஓடியது.. திரும்ப வந்து பாரக்கையில்...பறிபுயிருந்த பொருட்களுடன் உடும்புகளும் போய் விட்டன.

யாழ்ப்பாணத்துக்குள் ஆமி மஹிவண்ணி வந்தபோது சாவகச்சேரிப் பக்கம் போய்த் திரிந்த ஒருவரின் வீட்டில் ஓதுங்கினார். ஐந்து பிள்ளைகளுடன் பல குடும்பங்கள் தங்கியிருந்த வீட்டில் படாதபாடு படவேண்டியிருந்தது. பிறகு கிளாலிக் கட்டாக கிளிநொச்சியிப் பக்கம் பயணமாகி நண்பரொருவரின் காணியில் குடிசை (மாதிரி) ஒன்றை அமதைத்துக் குடியிறினார்.

'சரியான மறப்புமின்றிக் குமரப்பிள்ளையையும் வசைச்சுக்கொண்டு...இது என்ன சீ வியம்" என அவருக்குச் சினமாயிருந்தது. சாப்பாட்டுக்கும் ஒரு வழியுமில்லை. நிவாரணம் அது இது என ஒவ்வொரு தவேகைக்கும் மற்றவனின் கையை எதிர்பார்த்து அலநந்து திரிவது என்ன வாழ்க்கை? ஏன் இப்படி ஓடித்திரிகிறோம்? உயிரதைத் தக்கவதைத்துக் கொள்வதற்கா? எப்படியாவது வாழ்ந்து முடிப்பதற்கா? அவரது மனம் குழம்பிப்போகும். அப்போது அவருக்குப் பிள்ளைகளின் நினவை வரும்.. இந்த இளம் பிள்ளைகளை வதைத்துக் கொண்டு எத்தனை கொடும்புகளுக்குப் பயப்பட வேண்டியுள்ளது.

ஆமி மஹிவண்ணி வருகிறது என்றதும் அவர் நடுங்கிப்போவார். பிரகாசையும் மீ ராவையும் நினதைத்துத் தான் அந்தப் பயமெல்லாம். 'இந்தப் பிள்ளைகள் அவங்களின் கையில் அகப்பட்டால், அதுகளின் வயசு காரணமாகவே ஒரு களே விநியாயம் இருக்குமா? கடவுளே இந்தப் பிள்ளைகளுக்கு ஒன்றும் நரேந்திடக் கூடாது. இதுகளை எங்காவது கொண்டு தப்பிப்போய் விடவேண்டும்."

கிளிநொச்சியிலிருந்த போது பிள்ளைகள் ஒன்று மாறி ஒன்று காய்ச்சலில் விழுந்தன. மழை... குளிர்.. நுளம்பு.. மலரீயா! கடகைக்குட்டிக் குகாய்ச்சல் கடுமையாகி மச்சுடுக்கவும் அவஸ்ததைப்பட்டும் கொண்டு கிடந்தான். மருந்து மாயங்கள்கூடச் சரியாக இல்லை.

பிள்ளைகள் பட்ட வதேனையை அவரால் தாங்க முடியவில்லை. எதையும் தாங்கிக்கொள்வார். பிள்ளைகளுக்கு ஒன்றன்றால் தாங்கமாட்டார். துடித்துப்போவார்.

யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஆட்கள் திரும்பிப் போகிறார்களாம்.. என்ற கதைகள் அடிபட்டதும் 'போய்விடலாமா' எனத் தனக்குள்ளே களேவிகள் கட்டுக்கொண்டிருந்தார். முபிவடெக்கூம் தரையம் இல்லாதிருந்தது.

'நடக்கிறது நடக்கட்டும்... வீட்டுக்கே போய்டுவம் வாங்கோ!... இந்தப் பிள்ளைகள் இப்படிக் கிடந்து கஸ்டப்படுகிறதை என்னால் பார்த்துக்கொண்டிருக்கலோது!' - சரசு அழுவாள்.

மனவியின் அழுகை அவரது நடுஞ்சதைத் தொட்டு உருக்கியது.

பிள்ளைகளும் நச்சரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.. 'அப்பா வாங்கோ...வீட்டுக்குப் போவம்!...எக்ஸாமும் வருகாது!... கஸ்டப்பட்டும் பிச்சுதலெல்லாம் வீணாய்ப்போய்டும்..' - மகன் அடம் பிடித்துக்கொண்டிருந்தான்.

பிள்ளைகளின் கல்வி பாழாகிக் கொண்டிருக்கிறதே என்ற கவலை அவரைப் போட்டு மாய்த்துக்கொண்டிருந்தது. திரும்பவும் யாழ்ப்பாணம் போய்விடலாம் என முபிவடைத்தார். ஆனால் திரும்பப் போவதை நின்கைக்கும் போதலெல்லாம் நடுஞ்சிடித்தான்.. என்ன நடக்காமோ?"

இராணுவச் சாவடிகளைத் தாண்டும் போதலெல்லாம் அவருக்கு பிறசர் அதிகரிக்கும். பிரகாஸையும் மீ ராவையும் அவர் தன்கைகளுக்குள்ளேயே பொத்திப் பொத்திக்கொண்டு வந்தார். சில சோதனைச் சாவடிகளில் பிரகாஸையோ மீ ராவையோ தடுத்து விடுவார்கள். விசாரணையாம்! அவர் அந்த இடத்தை விட்டு நகரமாட்டார்.

'நீங்க அந்தப் பக்கத்துக்கு போங்க!' மிரட்டுவார்கள். அவர் போகமாட்டார்.

'அதுகள் எனர் பிள்ளையைள் ஐயா! எப்படி விட்டிட்டும் போறது? ஒரு சோலி சூறட்டுக்கும் போகாத பிள்ளையைள்! உங்களையெடுத்துக் கும் பிட்டன்... ஒண்டும் செய்யாமல் விட்டிடங்கோ!' அவர்கள் முன்னிலையில் அழுதுவேடிவார். பிள்ளைகளுக்காகக் கண்டவன் நிண்டவனையெல்லாம் கையெடுத்துக் கும் பிட வணேடியுள்ளது. இந்த பிள்ளைகளுக்காகத்தான் உயிரை வதைத்துக்கொண்டிருக்கவணேடும் போலிருக்கிறது. 'கடவுளே... நானும் இல்லையென்றால் இதுகளையார் பார்ப்பார்கள்? இந்த யுத்தமும் பிரச்சினைகளும் எப்பதீ ரப்போகிறது? இதுகள் எப்பநிம்மதியாக வாழும்படியும்?' - எப்போதும் அவருக்கு மனதுக்குள் இதுதான் பிரார்த்தனை.

வருகிற வழிகளில்லெல்லாம் பல வீடுகள் இடியுண்டு, உடறந்து, சிதறி, கபரரை பிரிந்து... பலவிதமான கோலங்களிற் கிடந்தன. அவற்றையெல்லாம் பார்த்தும் பார்த்தும் பயந்துகொண்டே வந்தார்: 'எங்கட வீட்டுக்கு என்ன கதியோ?

தடகைளைத் தாண்டித் தாண்டி வந்து பார்த்தால்... வீடு இடிந்துபோய் கபரரை நிலத்தைத் தொட்டுக்கொண்டு கிடக்கிறது.

சிறிய வீட்டுதான். இரண்டு சிறிய அறகைகள். மூன் விறாந்தை. ஒரு பக்கம் குசினி. அவரது தகுதிக் கறேற்படி கட்பியிருந்தார். அதில் நிம்மதியாகப் படுததழும் பினார். ஐந்து குஞ்சுகளையும் அந்த வீட்டிலயே பற்றெடுத்தார். இடம்பெயர்ந்து பல இடங்களில் இருந்தபதோதெல்லாம் இந்த வீட்டு அவருக்குக் கனவுகளில் வந்திருக்கிறது. காதலித்துக் கட்டிய மனவையிகைக் கானகத்தில் கைவிட்டு வந்ததுபோன்ற சோகம். அந்தத் திண்ணையில் படுததழும்பும் சுகம் தனக்கு வறேதும் இல்லையென்றே நினைப்பார்.

சரசு கதறியவேட்டாள். 'இதபைப் பார்க்கவா இஞ்ச திரும்பி வந்தம்?' பிள்ளைகள் திகைத்துப்போய் நின்றார்கள். 'அம்மா!...அழாதயைங்கோ...!' எனச் சொல்லி மீராவும் விம்மலெடுத்து அழத் தொடங்கினாள். அவர் அசையவில்லை. இப்படி எத்தனையோ இழப்புகளையும் இழப்புகளிலிருந்து எழுச்சியையும் கண்ட மனத்தரையம் வாய்க்கப் பற்றவர்போல நின்றார்.

'ஏன்மா?... ஏன் அழுகிறீங்கள்? இப்ப என்ன நடந்திட்டது? யோசிச்சுப் பாருங்கோ...நாங்கள் போகாமலே இங்க இருந்திருந்தால் என்ன கதி? எங்கட தலையில் விழுவனே டிய குண்டை எங்கட வீட்டு தாங்கியிருக்குது! அழாதயைங்கோ! வற்ற வழியெல்லாம் பார்த்தனீங்கள் தானே? எத்தனை சனங்கள்கு எத்தனை விதமான இழப்புகள்!... அழுது என்ன செய்யிறது?'

இடிபாடுகளை அள்ளி ஒரு பக்கம் போட்டார். பிள்ளைகளும் கைகொடுத்துத் தார்கள். பொறிந்து விழுந்துபோய்க் கிடந்த கரையைக் கழற்றி எடுத்துச் செப்பனிட்டார். தரெந்தவர்களிடம் வாங்கிவந்த தனெனங்கிடுகுகளால் வீட்டை வயேந்தார்.. 'நாங்கள் வட்ட வட்டத் தழைப்போம்!' எனப் பிள்ளைகள்கு உறசாகமட்டினார். அவர் குடும்பத்துடன் திரும்பவும் யாழ்ப்பாணம் வந்துவிட்ட செய்தியறிந்து மாணிக் கம் மாஸ்டர் பார்க்க வந்திருந்தார். மாணிக் கம் மாஸ்டர் மூன்னர் ஸ்கூலில் அவருக்குப் படிப்பித்தவர். பிள்ளைகள்கும் வீட்டுக்கு வந்து பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பதுண்டு.

'இஞ்ச...வராமல் வன்னிப்பக்கம் போய்டுவீங்களோ என்றுகட்ட யோசிச்சன்!. இந்த வீட்டை எப்படிக் கோயிலைப்போல வசைச்சிருந்தனீங்கள்! அது இடிஞ்சு கிடக்கிறதபைப் பார்க்க எனக்கே பொறுக்கியில்லை. அடிக் கடி வந்து பார்த்துவிட்டுப் போவன்... வறே என்னத்தசைச் செய்யிறது... இப்ப நீங்கள் வந்து சரேந்திட்டீங்கள் என்றதும் ஆறுதலாயிருக்கு!'

மாணிக் கம் மாஸ்டர் ஏதாவது பசே ஆரம்பித்தாலே கட்டுக்கொண்டிருக்கவனேட்டும் போலிருக்கும். குறுக்கே பசே மனம் வராதது.

'தமிழ்ச்சனங்கள் இந்த நாட்டில் எத்தனைவிதமாய் வதைபட்டிட்டுதுகள்!... நாங்கள் இதயெல்லாம் பார்த்துப் பயந்திடக்கட்டாது. சலித்துப் போயிடக்கட்டாது. இந்த இடத்தை விட்டு ஓரயேடியாய் ஓடியிடக்கட்டாது. இது எங்கட மண். எங்கட மட்டாதயைர் பரம்பரை பரம்பரயாய் வாழ்ந்த மண்''

மாணிக் கம் மாஸ்டர் சொல்வதைக் கேட்க மனது தம்படவைது போலுமிருந்தது. ஆற்றாமையோ அல்லது காரணம் புரியாததொரு கவலையோ உள்ளே புகுந்து நஞ்சையடைப்பது போலவும் ஓர் உணர்வு.

'ஐம் பத்தெட்டில்... எழுபத்தேழே... எண்பத்து மின்னில்... எல்லாம் தற்குப் பக்கமிருந்த தமிழ்ச் சனங்களாகக் குவளவா கொடுமகைகள் நடந்தது?... பண்ண பிரசுகளாகக் கவேலப்படுத்தி... உயிர்களாகக் குடிச்சு... தமிழருக்குச் சொந்தமான வீட்டு வாசல்கள்... வியாபாரத்தலங்கள்... பட்டரிகள் எல்லாம் கொளுத்தி எரிக் கப்பட்டது... அப்ப, அடிச்சுக் கலசைச் சபோது எங்கட சனங்களில்லாம்... இஞ்சால ஓடி வந்ததுகள்... பாதுகாப்பாய் இருக்க.. வடக்கு கிழக்குப் பகுதிகள் இருந்திச்சுது...

...இப்ப என்ன நடக்குது? வடக்கு கிழக்கிலையும் எங்களாக் குப் பாதுகாப்பு இல்லலை. எத்தனை நாட்கள் பதுங்கு குழிகளாக் குள்ள கிடந்தம்... எத்தனை உயிர்களைப் பறிகொடுத்திட்டம். சமாதானத்துக் கான யுத்தம் என்ற பரேலே... இந்தப் பக்கம் இருக்கிற வீட்டு வாசல்கள்... பொருளாதார வசதிகள் எல்லாம் அழிக் கப்பட்டது... யுத்தம் ஏற்படக் கட்டிய நிலமையை உருவாக்கினது ஆர்...? ஒரு உதாரணத்துக்குச் சொல்லுறன்... எங்கட பிள்ளையளின் ரைபிப்பில கையை வசைச்சு முளையிலயே கிள்ளி எறியலாம் என்று திட்டம் வகுத்தது ஆர்?"

பிரகாஸ் ஓ.எல். பரீட்சையில் எல்லாப் பாடங்களிலையும் சிறப்புச் சித்தியடந்தான். அவர் பரிந்துப் போனார். திரும்ப யாழ்ப்பாணம் வந்தது நல்லதுக்குத்தான் என்று தோன்றியது. குப்பி விளக்கில் கண்கள் பிந்திப் பிந்திப் பார்த்து அவன் பக்கம் போது அவர் ஏசியும் இருக்கிறார்.

'காணுமடா!... இனிக் காணும்...! போய்ப்பு... இந்த மங்கல் வளிச்சத்தில் படிச்சால்... கண்பழுவாய்ப்போயிடும்...!'

அவன் படுக்கமாட்டான். அவரும், அவன் படித்து முடித்துப் படுக்கப் போகும் வரை விழித்துக் கொண்டிருப்பார்.

இந்த பியிசனாக் குப் போகவணும்... அந்த பியிசனாக் குப் போகவணும்... என்று பிரகாஸ் சொன்னபோதுகளில் சினந்து விழுந்திருக்கிறார்.

'பள்ளிக் கட்டத்தில் ஒழுங்காய்ப் பிக்காதவங்களாக் குத்தான் பியிசன்! அங்க விளையாடித் திரிஞ்சால்... ரியிசன் தவேதான்!' என ஒரு நக்கல் போலச் சொல்லியிருக்கிறார்.

அவன் அதற்கு மறுகதை பசோமல் தலையைக் குனிந்துகொண்டு போயிடுவான். ஆனால் ரியிசனாக் குத் தருவதற்கு அவரிடம் பணமில்லை என்று அவனாக் குத் தெரியும். ரியிசனாக் குப் போய் வரும் நண்பர்களின் வீடுகளாக் குப் போய்ப் போய்க் கட்டுப் பிப்பான். அவன் பிக்கத்தான் போகிறானா அல்லது வேறு ஏதாவது இயக்க நடவடிக் கைகளில் ஈடுபடுகிறானா என அவருக்குச் சந்தகேம் வந்ததும் உண்டு. அசுகை தெரியாமல் சில நாட்களில் பிறகால் போய்ப் பார்த்துமிருக்கிறார். படிப்பு, படிப்பு, என்று நடந்தே திரிவான். 'அப்பா!... ஒரு சகை கிள் இருந்தால் நல்லது... எவ்வளவு திரம் நடக்கிறது?... நடந்து நடந்து... இரவில் படுக்கலோமல் கால் உளையுது... சகை கிள் ஒன்று வாங்கித் தாங்களோ!'

'அந்தக் காலத்தில் நான் எப்பிப் பள்ளிக் குப் போய் வந்தவனென்று தெரியுமா? எவ்வளவு திரம் நடந்து திரிஞ்சிருக்கிறன்!... உங்களாக் கு இப்ப சொகுசு தவேபு படுக்குது...! கஸ்டப்பட்டப் படிச்சால் தான் முன்னுக்கு வரலாம்!' என

எதையாவது சம்பந்தமில்லாமலும், தன்னையொரு சாதனையீரண்பைப்போலவும்
கூறிப்பிட்டு மகனது வாயை மடிவிடவார.

தின்னவலையிலிருந்து ஹின்டு கொலிச்சுக்கு நடந்தே போய் வருவது அவர் நினைவில்
வரும். பலபலத்து விடியும் முன்னரே தோட்டத்துக்குத் தண்ணீர்
இறக்கவேண்டும். தம்பி தண்ணீர் கோல, அவர் துலா மிதிப்பார். ஐயா மரவள்ளிக்கும்,
மிளகாய்க்கள்கள்க்கும் தண்ணீர் கட்டுவார். பிறகு வளிக்கிட்டு
பள்ளிக்கட்டத்துக்கு ஓட்டமும் நடையுமாகப் போனாலும், நேரம் கடந்துவிடும்.
பிறயேர் தொடங்கிவிடும். இப்போதுள்ள ஆமிக் காரணப்போல அப்போது
பள்ளிக்கட்டத்தில் பிறிப்பெட்டமார், லட்டை வரூபவர்களையெல்லாம் வாசலில் தடுத்து
வதை திருப்பார்கள். பிறயேர் முடிந்து கணுடன் வரும் பிறின்சிபலிடம் கை நீட்டி அபி
வாங்கவேண்டும். 'அம்மா!' என உறக்ககும்.

'நாங்களெல்லாம் அப்ப... எவ்வளவு கஸ்டப்பட்டும் பிச்சம்... இப்ப உங்கள்க்கு
வசதிகள் கப்பிப் போச்சுது...!' மகன்க்கு ஓரே போடாகப் போடவார. பிரகாஸ் அதற்கு
எதுவும் பசோமல் போய் விடவான்.

எல்லாம் பொருளாதாரப் பிரச்சினையான. சீ மெந்துத் தொழிற்சாலையில் வேலை
செய்தவர். யுத்தம் தொடங்கிய பிறகு தொழிற்சாலை இயங்காமல் போய் விட்டது. சில
காலம் சம்பளமும் இல்லாமல் ஒன்றுமில்லாமல் இழப்பறியாய் இருந்தது. பின்னர் ஏதோ
கொஞ்சம் கையிறுத் தரத் தொடங்கினார்கள். தொழிற்சாலை இயங்கிக் கொண்டிருந்தபோதே
ஓவர்டமை வேலை செய்து கணினியை உழைத்தாலும் அப்படி இப்படித் தான்
சமாளிக்கக்கூடியதாயிருந்தது. இப்போது இந்தப் பிச்சகை காசை எடுத்து என்ன
செய்வது? ஆனால் கிளிநொச்சியிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் வந்ததே அந்தக் காசையும்
நினைவிறு கொண்டுவான்.
இப்போது பிரகாஸ் சிறப்பாகப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்திருப்பது அவருக்கூப்
பெருமையளித்தது. தனது கவலகையெல்லாம் ஆற்றிவிட்டது மாதிரி ஒரு உற்சாகமும்
தோன்றியது.

'என்ன பாடப்பட்டும் எனர பிள்ளையைப் படிப்பிச்சுப் போடவேணும்!' மனதில் ஒரு
வரையக் கியம் போல நினைத்துக் கொண்டார். 'நான் சாப்பிடாமல் கிடந்தாலும்...
பரவாயில்லை... பிள்ளையைப் படிப்பிச்சுப் போடவேணும்!'

'படிப்பித்துவிட்டால்?... பிறகு?... அவருக்கூ சற்றுக் குழப்பமாயிருந்தது. பிறகு அந்தக்
கூஞ்சு பறந்து போய் விடும்...? இப்போது யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து படித்தவர்கள்
அந்நேரம் பறந்து போய் விட்டார்கள்! படிப்பு ஒரு காரணமாயிருந்து தன் பிள்ளையைத்
தன்னிடமிருந்து பிரித்துவிடும்...?' என்றும் அவருக்கூக் கலக்கமாயிருந்தது. பிரகாஸ்
தன்னையெல்லாம் போய் விடவானா? 'அப்பா!... அப்பா...!' என்று ஒரு
நாய்க்கூட்டியைப் போல கால்கள்க்குள் சூற்றி வரும் பிள்ளை ஒரு நாளகைக்குத்
தன்னையெல்லாம் பிரிந்து போய்விடவானா?

அவருக்கூத் தனது தம்பியவர்களின் நினைவை வந்தது. அவர்களெல்லாம் படித்து
ஆளாகியதும் பறந்துவிட்டார்கள்! அவுஸ் திரவேலியாவிற்கு ஒருவன், கனடாவூக்கூ
ஒருவன் என்று மகிரசேன் விசா கிடைத்துப் போய் விட்டார்கள்.

கொழும்பில் இன்னமும் இருக்கும் தம்பிக்கூட்ட வளினாட்டில் இருப்பவன்போல இந்தப்

பக்கம் வருவதுமில்லை. அவனும், அவுஸ் திரவேயாவாக்கோ கனடாவாக்கோ மகைரிசேன் விசாவாக்கு முயற்சிப்பதாகவும், கிடதைத்தும் போய்விடுவனே என்றும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறான்.

போனவர்கள் இனித் திரும்ப வருவார்களா? எப்போது வருவார்கள்? அவர்களுக்குப் பெயர் சட்டியது நினைவிற்குக் கிறது. அவர்களதைத் தக்கி விளையாடியது நினைவிற்குக் கிறது. அவர்கள் மறேப்பிப்புக்கு வந்து யினிவர்சிட்டி என்ற பண்ணியபோது சந்தோஷப்பட்டது நினைவிற்குக் கிறது. இப்போது அவர்களெல்லாம் கண்காணாத தசேங்களில்... எங்கோ ஒரு திக்கில்.

அப்போது அவரது தந்தையின் சம்பாத்தியம் அவர்களது பிப்புச் சலெவாக்கு ஈடாகொடுக்காமளவாக்குப் போதாது. அதனாற்தான் அவரும் பிப்பை இடநைடுவில் நிறுத்திக் கொண்டு சீ மின்று பக்டரியில் வலேகைக்குச் சரேந்திரந்தார்.

தம்பியவர்கள் பாஸாகியதும் 'நீங்கள் பியுங்கோ!... சலெவைப் பற்றி யோசிக்க வணேடாம்!' என உற்சாகமட்டினார். அவர்களதை எப்படியாவது பிப்பித்து ஆளாக்கிவிடவணேடும் எனக் கனவா கண்டார். இராப்பகலாக ஓவர்டமை வலேசெய்து உழைத்தார்.

தம்பியவர்களிடமிருந்து கடிதங்கள் வரும்... அவர்களது தவேகைகைக் குறிப்பிட்டு எழுதியிருப்பார்கள். 'காசு கொஞ்சம் அனுப்பி வையுங்கோ!' கொஞ்சமின்றால் எவ்வளவு? அது இருநிறா? இரண்டாயிரமா? அவாக்குப் புரியாது. ஆனால், தம்பியவர்கள் அந்தரித்துப் போய்விடக்கட்டாதே என்று கவலையாயிருக்கும். தன்கையில் இல்லாவிட்டாலும், யாரிடாவது மாறிவிடுவார். சிலவளேகைகளில் பணம் கைக்குக் கிடக்கத் தாமதமாகிவிடும். தபாலில் அனுப்பச் சூணங்கிவிடும்போது என்றெயினில் பயணமாகி நரேலயே கோடுத்துவிட்டு வருவார். அப்பிப்போவதற்கு தம்பியவர்களை நரேலயே பார்த்த ஆறுதல் ஏற்படும் என்பதும் ஒரு காரணம்.

சம்பளமெடுத்துத்தும் பட்ட கடனெல்லாம் அடக்கவணேடும். கைவறும்யைகிவிடும். அக்காவின் திரும்ணத்துக்குப் பட்ட கடன்... மற்றும் வீட்டுச் சலெவாக்கள் என்று ஐயா ஏற்கனவே கடனாளியாகியிருந்தார். அதையும் ஈடாகட்டவணேடும். அக்கா திரும்ணம் முடித்துப் போய்விட்டாலும்... அவாக்கு அன்றாட கஸ்டங்கள், வசதிக் குறவை இருந்தது. 'வீட்டுக்குச் சொல்லவணேடாம்... ஏதாவது தந்து உதவி செய்... தம்பி!' என அவளும் எழுதியிருப்பாள். இவற்றையெல்லாம் சமாளித்துக் கொண்டு அடுத்து வரும் மாதத்தையும் எதிர்கொள்ளவணேடும்!

வலேகைக்கு வந்தால்... மத்தியான சாப்பாட்டையும் தவிர்த்துக்கொள்ளப் பழகியிருந்தார். பக்டரிக்கு முன்னுள்ள கடையில் அவர் மற்றைய தொழிலாளர்களதைப் போல 'எக்கவண்ட' வதை திரும் கமாட்டார். அது சலெவா அதிகரிப்பதற்கு ஒரு வழி என்ற பயம் அவாக்கிருக்கிறது. நண்பர்களோடு போய் ரீ... சிகரட் (நண்பர்களுக்கு) அது இது என்று எடுத்துக்கொண்டு கொப்பியில் பதிந்துவிட்டு வந்தால்... பின்னர் மாத முடிவில் முழிக்கவணேடி வரும்.

கடையில் எக்கவண்ட இல்லை. கடையில் காசுமில்லை. ஆனால் பசிக்கம். பல நாட்களில் பசியோடு எப்படியோ நரேத்தகைக் கடத்திவிடுவார். ஆனால் பசி தாங்க முடியாத அளவாக்கு அவரைப் பல தடவகைகள் வாட்டியதுண்டு. கால்களில் ஒரு நடுக்கம்

ஏற்படும். நடக்க முடியாமல் தடுமாறும். உடல் சரோர்ந்துப்போகும்.

அது மணியண்ணனுக்குத் திரிந்துவிடும். மணியண்ணை அவரது சக்சனில் அவருக்குக் கீழே வலேசை செய்த ஒரு மடித்த மகெ்கானிக்.

'ஏன் சரே?... முகம் வாடிக் கிடக்கு சாப்பிடயில்லயா?'

அதற்கு அவர் சமாளிப்பாக ஏதாவது கபிற முயலுவார். ஆனால் மணியண்ணை விடாப்பிடயாக கட்டெக்கொண்டிருப்பார்.

'சொல்லுங்கரே!... சாப்பிட்டனீங்களா...? சாப்பிட்டனீங்களா?'

மணியண்ணையிடம் கடசையாக சரண்டயைவணேட்டி வரும். தனது கஸ்ட நஸ்டங்களை அவர் அவ்வப்போது மணியண்ணையுடன் கததைத்துக்கொள்வதுண்டு. அவரது நிலமையைத் திரிந்து வதைத் திருந்ததால் போலும், மணியண்ணைக்கு அவர்மலே ஒருவித இரக்கமும், கரிசனயையும் இரூந்தது. சில வளேகைளில் மணியண்ணை கட்டேகாமலே... தானாகச் சனென்று வாய்விட்டுக் கட்டெட்டுக்கிறார்.

'மணியண்ணை... பசிக் குது!... இனியும் தாக்குப் பிடிக் கலோது...! என்ன சயெ்வம்?' ஒரு பகிட்பபோல இந்த விடயத்தை மணியண்ணைக்குத் திரிவித்தாலும் என்ன சயெ்வது என்பது மணியண்ணைக்குத் திரியும். இரண்டு பரேமாக முன் கடகைக்குப் போவார்கள். முன் கடயில் மணியண்ணைக்கு 'எக்கவுண்ட' இரூந்தது. அங்கு அவர் பாணும் பரூப்புக் கறியும் சாப்பிடுவார். அந்தக் கணக்குகளயெல்லாம் கறுத்துவதைது மாதம் முடிய சம்பளமெடுத்துத்தும் மணியண்ணையிடம் கடுட்டுத்துவிடுவார்.

தம்பியவர்கள் யுனிவர்சிட்டியில் பட்டமெடுத்துத்தும், தான் பட்ட கஸ்டமெல்லாம் வீண்போகவில்லை என்று சந்தோஷமாயிருக்கும். ஆனால்... அவர்களெல்லாம் இந்த மண்ணில் இல்லயை! ஓவ்வொருவராக அவுஸ் திரலேயாவும் கனடாவும் குடிபயெர்ந்தப்போது அவருக்குச் சந்தோஷமாக இரூந்ததா? கவலயாக இரூந்ததா? அவருக்குப் புரியவில்லை. 'எங்கயாவது போய் நல்லாயிருக்கட்டும்.!' என்று மனதார வாழ்த்தினார். இங்கயும் இந்த நாட்டில் இரூந்து என்னதான் சயெயிற்து?

ஓரே வீட்டிலிருந்து ஒன்றாக விளயாபி, ஒருவருக்குக் காய்ச்சல்துன்பம் வந்தால் துடித்துப்போய்... அம்மாதந்த சாப்பாட்டை வயிறு நிறயை உண்டு, ஐயாவகைக் கண்டதும் ஒதுங்கி வாழ்ந்த வாழ்க்கை இல்லயென்றாகிவிட்டது. அந்த ரம்மியமான நினயைகள் மட்டும் மனதில் உண்டு. இந்த நாட்டில் இனப்பாகுபாடும் யுத்தப் பிரச்சினயையும் இல்லாமலிருந்தால்... இப்படித் திக் குத் திக் காகச் சிதறிப்போகாமல்

இங்கயே இரூந் திருப்பாரர்களோ? எப்படியோ, இங்கிருந்து சீ ரழியாமல் போன இடங்களிலாவது நிம் மதியாக இருக்கட்டும் என மன ஆறுதலடைய மானவார. ஆனால் அவர்களே இனி எப்போது காண்போம்? இனி எப்போது வருவார்கள்? எப்போதாவது வருவார்களா? என்ற களே விகள் பிறக்கும்.

ஷலெ விழுந்து வீ டு உடனெந்துபோன விஷயத்தை எழுதியபோது திருத்த வேலைக்கென பணம் அனுப்பியிருந்தார்கள். 'காலமெல்லாம் உழைத்துக் கட்டிய வீ ட்டை நீங்கள் இழந்து நிற்கிறீர்கள், இங்கு நாங்கள் எங்கள் எதிர்கால உழைப்பையெல்லாம் இட்டும் (வங்கியில் கடனெடுத்து) வீ டு வாங்கியிருக்கிறோம்" என எழுதியிருந்தார்கள்.

சென்ற இடங்களிலெல்லாம் காலஐன்றி விழுந்து விடுவது கண்டு மகிழ்ச்சிதான். தமிழ் விழாக் கள்கட்ட நடத்துகிறார்களாம். சென்ற இடங்களிலெல்லாம் சிறக்கும் அவர்களின் செயலை அறிய உள்ளம் பரிந்து உணர்ச்சி வசப்படுகிறது. ஆனால் பிறகு அதே பயம்... இந்த மண்ணையும்; மண்ணடி வரேகளையும் மறந்தே போய் விடுவார்களா? அவருக்குப் புரியவில்லை. தம்பி! நீங்களெல்லாம் ஒரு நாளைக்கு இங்கு வரவேண்டும். (அல்லது வந்து போகவேண்டும்.) இந்த மண்ணை மறக்கக்கூடாது. உங்களையென்ற தடுத வரேகள் இங்குதான் இருக்கின்றன.

கனடாவிலும் அலுஸ்திரலேயாவிலும் தம்பியவர்கள் சொந்தமாக வீ டு வாங்கிவிட்டார்கள் என்றதும் ஒருவித சந்தோஷமா... கவலையா? இவர்களெல்லாம் அங்கே வீ டு வாங்கிவிட்டார்கள். கூடும் புத்துடன் நிலைத்துவிட்டார்கள். திரும்ப இங்கு வருவார்களா? இங்கு அச்சுவலேயிலும், தின்னவலேயிலும் இருந்துகொண்டே ஒரு நல்ல நாள் பெருநாளாகக் கூட ஒருவரை ஒருவர் சந்திப்பது கஸ்டமாயிருக்கிறது. அலுஸ்திரலேயாவிலும் கனடாவிலும் இருந்து பிள்ளைகளின் போட்டோக்கள் வருகின்றன. சில வளைகளில் வீ டியாவிலும் பதிவு செய்து அனுப்புவார்கள். 'பேர்த்துடே பாட்டி" அது இது என்று. டெக் வாடகைக்கு எடுத்து வந்து தன் பிள்ளையோடு கூட இருந்து பாற்பார். அந்தப் பிள்ளைகளைக் காணமுதலே காலம் வந்து போய்ச் சரேந்துவிடுவனோ? அவர்கள் பெரியவர்களானதும் ஒருவளை இந்தப் பக்கம் வருவார்களோ? வரும் போது இந்த நாடும் அமலையாக இருக்குமா? வந்தாலும் அவர்களுக்குத் தன்னையொப்பமிருக்குமா? பாசமிருக்குமா? 'பெரியப்பா... தஸ்... புஸ்... கிஸ்..." என ஏதாவது ஆங்கிலத்தினமாக தங்களது கலமையை மூடித்துக்கொண்டு போய் விடுவார்களோ...? ஐயோ!... அப்படி இருக்கக்கூடாது.

புரகாஸ் பரீட்சையில் சிறப்பாக சித்தியடைந்த விடயத்தை எழுதியதும் அவர்களுக்குப் பரம சந்தோஷம். அவர்களது கைப்பட பிரகாஸிற்குக் கடிதம் எழுதினார்கள். படிப்புச் செலவுக்கு என்று பணமும் அனுப்பியிருந்தார்கள். 'நீ படிச்சு ஒரு டொக்டராக வரவேணும்... அப்பாவின் கஸ்டங்களையென்ற தான் தீர்க்கவேணும்.!"

அவருக்கு அது வருத்தமாயிருந்தது. இந்தச் சிறுவனின் மனசுக்கு சாமையை ஏற்றுவதுபோல அந்த வாக்கியம் அமலைய திரும்ப தது. அதை அவர் விரும்பவில்லை.

'மகன்!... எனர கஸ்டங்களானீ யோசிக்கவணேட்டாம் அப்பன்! நீ பசிச்சு நல்ல நிலமகைக்கு வந்தால்... அதேபோதும் எனக்கு...!"

யுத்தம் தொடங்கிய காலத்திலிருந்தே அவர் வலையுமின்றி வறோ எந்த பிழைப்புக்கும் வழியுமின்றி இருந்தபோது தம்பியவர்கள் அவ்வப்போது பணம் அனுப்பிவைப்பார்கள். வாழ்க்கை கட்டையிலேறிவிடாமல் ஓரளவணும் ஓடிக் கொண்டு இருப்பதற்கு அவர்கள் தான் காரணம். தாங்க முடியாத காலகட்டங்களிலெல்லாம் அவர்கள் விழுதுகள் போலத் தாங்கி நின்றதை நன்றியுடன் நினைத்துக்கொள்வார் இப்போது அவர்களிடம் கேட்டுப்பார்த்தால் என்ன? 'வருடப் பிறப்பும் வருகிறது. பிள்ளைகளுக்கு சரியான உடதுணிகிட்ட இல்லை. ஏதாவது பார்த்து அனுப்பி வையுங்களோ" என எழுதிப் பாரக்கலாமா?

அவருக்கு கபிச்சமாயுமிருந்தது. தம்பியவர்கள் தானென்றாலும் ஒரு அளவு இல்லையா? எப்போதும் கையேந்திக்கொண்டு போனால் அவர்கள் என்ன செய்வது? அவர்களும் குடும்பம், பிள்ளை குட்டிகள் என்று ஆகிவிட்டவர்கள். சிலவர்கள் அதிகரித்திருக்கும். அவர்களாகக் கஸ்டப்படுத்துக்கூடாது. தன் இயலாமையில் எப்போதாவது எழுதிவிடுவதுண்டு. அவர்களும் எந்த அளவுக்குத்தான் உதவி செய்துகொண்டிருக்க முடியும். வறோ யாரிடமாவது கடனாகக் கேட்டுப் பாரக்கலாம். யாரிடம் கேட்பது? கேட்கக் கூடியவர்களிடமெல்லாம் ஏற்கனவே வணேடியவை இன்னும் திருப்பிக்கொடுக்கவில்லை. இப்போது, 'இவர் கடன் கேட்டுவிடுவாரோ..' என முன்னசீசரிக் கையாக அவர்களெல்லாம் ஒதுங்கிவிட்டார்கள் என்றே அவருக்குத் தோன்றுகிறது!

தனக்கு இது ஒரு ராசியோ என எண்ணிப் பார்த்திருக்கிறார். உழைக்கத் தொடங்கிய காலத்திலிருந்தே தன் னிறவை கண்டதில்லை. ஏதாவது ஒரு தவேகை காக கடன் படவணேடி வந்துவிடும். கை நிறைய உழைத்திருக்கிறார். ஆனால் அதையும் மீறிய தவேகைகள். அதனால் கடன் பட்ட...கடனைச் சலுத்த இங்கு பட்ட அங்கு சலுத்தி...அங்கு பட்ட இங்கு சலுத்தி, கடனாளியாக இல்லாத நிம்மதியாக இருக்கிற ஒரு நாள் வருமா என ஏங்கியிருக்கிறார். வணேட்டாம் தம்பியர்களிடமே கேட்கலாம். 'எப்பவாவது எனர மகன் பிரகாஸ் நல்லாய் வந்தால் நீங்கள் செய்த உதவிகளையெல்லாம் மறக்கமாட்டான். வருடப் பிறப்பும் வருது... கொஞ்சம் அனுப்பிவையுங்களோ."

தவேராசா அண்ணன் கொழும்புக்குப் போவதாகச் சொன்னவர். அவரிடமே கொழும்பிலிருக்கும் தம்பியிடம் கொடுக்கும் பிகிபித்தகைக் கொடுத்துவிடலாம். அவன் மற்றவர்களிடம் ரலெபினோனில் கதப்பான். அவர்களது காசு வரச் சூணங்குமானால் இவனையே அனுப்பிவைக்கும் பிகி எழுதலாம். பின்னர் அவர்களது காசு வந்ததும் எடுத்துக்கொள்ளட்டும். 'விபிஞ்சு நேரமுதல்... என்ன இதிலையிருந்து யோசிச்சுக்கொண்டிருக்கிறியள்...? எந்தக் கோட்டையைப் பிகி கிறதற்கு? எழும்புங்களோ! எழும்பிப் பாரக்கிற

அலுவலரைப் பாருங்கோ!"

சரசு அதட்டுவதுபோலத்தான் பசுவாள். ஆனால் அதட்டலல்ல. அன்புக்கட்டளை என்று எடுத்துக்கொள்ளலாம். தான் ஓரயேடியாக இருந்து யோசிப்பது அவளுக்குச் சங்கடமாயிருக்கிறது. இந்த மனுசனுக்கு இப்படி இருந்து யோசித்து யோசித்தே ஏதாவது ஆகிவிடுமோ என்ற பயம் அவளுக்கு என்பது அவருக்குத் தெரியும்.

இருந்த இடத்தை விட்டு எழுந்தார். கௌரித்துவிட்டு வந்து சாமி படத்துக்கு முன்னால் போய் நின்று திருநீறு பிசினார். 'கடவுளே..' என மனமூர்கி வணைபினார். தனது தந்தையையும் தாயையும் நினைத்தார்.

மனவியை, பின்னகைகளை, தம்பியவர்கள்களை, அவர்களது குடும்பம் பிள்ளைகளை.. எல்லோரையும் நினைத்து எல்லோருக்காகவும் பிரார்த்தனை செய்வார். 'எல்லாரும் ஒரு தொல்லையுமில்லாமல் இருக்கவேண்டும்...' இன்றைய பிரார்த்தனையில் ஒரு விஷ்டே அம்சத்தையும் வணைடுகளாக விடுத்தார். 'கைக்கு எப்படியாவது பணம் வந்து சேரவேண்டும்.. பிள்ளைகளுக்குப் புது வருடத்துக்குப் புத்தாடை வாங்கக்கூடிய வழி பிறக்கவேண்டும்..'

தன்னால் இயலாது என்ற கட்டம் வந்ததும் கடவுளிடம் விட்டுவிடுவார். இலகுவாக தப்பிக்க இது ஒரு வழியாயிருந்தது. கடவுளிடம் அபார நம்பிக்கையாயிருந்தது. கடவுளும் ஏதோ ஒரு வழியில் இவரது பிரார்த்தனைகளுக்கு சலி சாயப்படுத்துண்டு. இல்லாவிட்டால் எப்படி அவருக்குத் தனது தந்தையின் கடன்தனிகளைத் தீர்த்திருக்க முடியும்? தம்பியவர்களைப் படிக்க வைத்திருக்க முடியும்? கடவுளும் அவரது பிரச்சனைகளைத் தீர்த்துவகைகாத நேரங்களில் அல்லது கடவுளுக்கு இயலாமற்போன தருணங்களில் அதற்கொரு நியாயம் கற்பித்து அஜஸ்ட் பண்ணிக்கொள்ள பழகியிருந்தார். 'இப்பகாலம் சரியில்லை... நல்லகாலம் வந்தால் எல்லாம் நல்லதாய் நடக்கும்..!'

நல்லகாலம் எப்போது வரும் என அவருக்கு ஏக்கமாயிருக்கும். இந்த நாடா எப்போது சீரடையும்? எப்போது எங்களுடைய பிள்ளைகள் சுகந்திரமாக நடமாட முடியும்? பிள்ளைகளை வளையிலே விடுவதானால், பணம் பிள்ளைகளுக்கு மட்டுமன்றி ஆண்

பிள்ளைகளுக்கும் துணைபேசு வணைபிடுவது. வளையே போன பிள்ளைகள் திரும்ப உருப்படியாக வந்து சேர்வார்கள் என்ற பயம் உலுக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. ஓவ்வொரு நாளும் ஓவ்வொரு விதமான செய்கைகள் வருகின்றன. சீரடையில் வந்தவர்கள் வானில் ஏற்றிக் கொண்டுவருகிறார்கள். பிறகு பிள்ளை எந்த இடமென்று இல்லலை. பற்றுவர்கள் நெஞ்சு கும்புற அலறந்து திரிகிறார்கள். இது என்ன சீர்? பொழுதுபட்டால் எப்போது விடியுமென்று நெஞ்சிடிக் கிறது. மச்சு விடுவதற்கே பயந்து பயந்து சீரிக் கவணையுள்ளது. பிள்ளைகள் தும்மினால் இரூமினால் கட்ட சரசு பதற்றமடைகிறார்கள். 'மல்ல... மல்ல... சத்தம் போடாதேயுங்களோ!' இது ஊரடங்குச் சட்டமா அல்லது வீட்டங்குச் சட்டமா?

கொலைகள் ஒரு புறம். கொள்ளையர் பற்றிய பயம் இன்னொரு புறம். மல்லகைக்கு மல்ல தொடங்கப்படும் கடுகெட்ட சினிமாக்கள், கசிப்பு வியாபாரம்... இப்போது மற்றவித போதனை வந்துகொளும் புளங்கத் தொடங்குகின்றன என்ற கதைகளும் அடிபடுகின்றன. மாணிக்கம் மாஸ்டர் சொல்வதுபோல திட்டமிட்டு எங்களுடைய கலாசாரம் சீரழிக்கப்படுகிறதா? இதிலெல்லாம் எங்களுடைய பிள்ளைகள் சிக்கித் தொலந்துவிடுவார்கள் என்று பயமாயிருக்கிறது. இங்கு திரும்ப வந்தது சரியா என அவருள் களேவிகள் பிறக்கின்றன. இங்கு வராமல் வேறு எங்கு போவது? ஏன் போகவேண்டும்.. தப்பிப் பிழைப்பதற்கா? வாழ்க்கை என்பது தப்பிப் பிழைத்து உயிர் வாழ்வது மட்டுமா? எத்தனை இடர் வரினும் இந்த மண்ணை விட்டு ஓடாது, இதில் வேர்பாய்ச்சி, எங்களுடைய பிள்ளைகளிடம் ஒப்படைத்துவிட்டுப் போவது உன்னதமான வாழ்க்கை ஆகாதா?

சரசு சொல்லுவாள்: 'நாங்களும் எங்கயாவது ஒரு நாட்டுக்குப் போயிருக்கலாம். இந்த தலையிடிகள் இல்லாமல் நிம்மதியாக சீரிக் கலாம். இந்தப் பிள்ளையளின் ரத்திர காலமாவது நல்லாய் வந்திருக்கும்.' அவர் அதற்குப் பதில் பசேமாட்டார். சரசுக்கு விசர் என நினதைதுக் கொள்வார். பின்னர் மனவையினை சமாதானமடையச் செய்வணைபுமென எண்ணிக்கொண்டு 'வசதியுள்ள ஆட்கள் போகினம்... நாங்கள் எங்க போறது?' என ஒரு எதிர்க்களேவியைப் போடாவார்.

அவருக்குத் தெரியும். பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்தை எண்ணிக்கொண்டே ஓவ்வொருவரும் தங்களையே படுத்திக் குட்டியவாறு ஓவ்வொரு இடங்களிலும் போய் தஞ்சமடைகிறார்கள். போகமுடியாதவர்கள் யாழ்ப்பாணத்திலேயே தங்கிவிடுகிறார்கள். மீரா பாடசாலகைக்குப் போக ஆயத்தமாகி வந்து நின்றாள். 'அப்பா ரெடி... வாங்களோ போகலாம்!'

பிரகாஸ்யையும் அழைத்துக்கொண்டு அவர் புறப்பட்டார். அவரவர் பாடசாலகைளில் அவர்களையெழுத்துவிட்டு விட்டு அவர் கையெழுத்துவிட்டுப் போகவேண்டும். சீ மெந்து தொழிற்சாலையிலும்கூட தற்காலிகமாக ஓரிடத்தில் இயங்குகின்றது. கையெழுத்துவிட்டுப் பெறும் (சம்பளம்) பணத்தில் தான் சாப்பாட்டுப் பிரச்சினை ஒருவாறு சரிக்கட்டப்படுகிறது. இதுகூட சரியான அளவு அல்ல. அவரையே சீக்கிரம் தடுக்கப்படுகிறது. ஆனால் வேறு வழியில்லை. அப்போது மாணிக்கம் மாஸ்ட்டரின் ஞாயங்கள் தான் நினைவில் வரும். 'மறமுகமாக நாங்கள் இப்படியொரு நிலைமைக்குள் தள்ளிவிடப்பட்டிருக்கிறோம். உலர்வு... நிவாரணம் என்று எல்லாத்துக்கும் வேறு கையதை தான் எதிர்பார்த்து நிக்கவேண்டியிருக்கிறது... பார்த்தியளே!"

கையெழுத்துவிட்டு வந்த ஏனைய நண்பர்கள் சிலரையே கண்டபோது மனதில் சபலம் தட்டியது. சற்று பதேலித்தது.. இவர்கள் யாரிடமாவது கேட்டுப்பார்த்தால் என்ன? அவருடைய நிலைமை தெரிந்தால் மனம் கொண்ட நண்பர்கள் சிலர் உள்ளனர். பல தடவை உதவி செய்தவர்கள். கேட்டுப் பார்க்கலாம். தந்தாலும் தரக்கூடும். இப்போது பணம் கிடதைதாலும் பிள்ளைகளுக்கு தேவைப்படும் உட்கைகளைப் பார்த்து வாங்குவதற்கு அவகாசமிருக்கும். பின்னர் தம்பியவர்களிடமிருந்து காசு வந்ததும் இததை திருப்பிவிடலாம்.

காசு கிடதைது பிள்ளைகளுக்கு புத்தாடை வாங்கிக் கொடுத்து அவர்கள் குதிகலிப்பதை மனதில் நினைத்துப் பார்த்தார். அவரது உள்ளமும் குதிகலித்தது. புதிய ஆடையென்றால் யாருக்குத்தான் சந்தோஷமிருக்காது? அவருக்குக் கூட புதிதாக ஒரு சரேட் போட்டுப் பார்க்க ஆசைதான். மணமுடித்த ஆரம்ப காலங்களில் திருமணநாள் நினைவாக, மற்றும் அவரது பிறந்தநாள் என்று சரசு அவருக்கு புதிய சரேட் வாங்கித் தருவாள். சரேட் கைக்கு வந்த உடனடியே அதைப் போட்டுக் கண்ணாடியில் அழகு பார்த்துவிடுவார். கொஞ்சக் காலம் தான் இதில்லாம் தடல்புடலாக நடந்தது. அதன் பிறகு சரசுவாக்கும்

அலுத்துப்போயிருக்கக்கூடும்! அல்லது அவளது தலையையும் அழுத்திய பொருளாதாரப் பிரச்சினை காரணமாயிருக்கலாம். இப்போது மணநிறைவு நாளும் பிறந்த நாளும் வருவதும் தெரியாமல் போவதும் தெரியாமல் போய்விடும்.

காசு கிடதைதால், இந்த வருடப்பிறப்புக்கு தனக்கும் ஒரு சரேட் வேண்டினாலென்ன என்று அவருக்கு ஆசையாயிருந்தது. 'கந்தலகைக் கசக்கிக் கட்டு' என எங்கயேனோ ஒரு பாடல் பார்த்த ஞாபகம் இருக்கிறது. அதுபோலத்தான் தனது நிலையையும் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. வருடப்பிறப்புக்கு புத்தாடை அணிந்து அயலிலுள்ள

பிள்ளைகளின் உட்கைளூடன் ஓப்பிட்டு மகிழ்ந்த காலம் இன்னும் நினைவிரூக்கிறது. தனது பிள்ளைகளுக்கும் அதுபோலத்தானே ஆசை இரூக்கும்? புத்தாடயைகை கண்டூ பிள்ளைகள் துள்ளிக் குதிப்பதை நினைக்கூம்போதே நடுஞ்சில ஓர்வித இதம் வருடியது. அந்த ஆர்வத்தில் ஓர் சில நண்பர்களிடம் அணுகிக் கேட்டுப்பார்த்தார்.

“உங்களுக்கூ இதொர் விளையாட்டாய்ப்போச்சுது! நடுகலும் கடன்... கடன் என்றால் நாங்கள் எங்க போறது? உங்களைப் போலத்தான் எங்களுக்கும் கஸ்டம்” என்பது போன்ற பதில்கள் தான் கிடத்தன.

சுமாரான வருமானம் உள்ளவர்களுக்கும் இங்கு வாழ்க்கையைகை கொண்டூ நடத்துவது கஸ்டம் என்பது உண்மையான. பொருட்கள் எதகை கேட்டாலும் தட... தட்டப்பாடூ. கிடகைக்கடிபயதாயிருந்தால் கொடூக்கமுடியாத விலை. இந்த விசித்திரத்தில் அன்றாடம் சீ வியத்தகை கொண்டூ நடத்துவது எப்படி?

சரி, தம்பியவர்களிடமிருந்து பணம் வரும்வரை பொறுமையாயிரூக்கலாம் என மனதகை கட்டுப்படுத்த முயன்றார். எனினும் சிலவேளைகளில் மனம் கேட்க மறுக்கிறது. கொழும்புக்கூப்போன தேவராசா அண்ணன் பத்து நாட்களில் வருவதாகச் சொல்லியிருந்தார். எப்போது அந்த நாள் வரும் என எண்ணிக் கொண்டிருந்தார்.

விற்கக்கடிபயதாக ஏதாவது இரூக்கிறதா என்றும் அவரது சிந்தனை ஓடியது. நகைநட்டு என்று ஒன்றும் இல்லை. வீட்டில் சமயைல் பாத் திரங்களையும் சாப்பாட்டுக் கோப்பகையையும் கட்ட சரசூ அவர்கண்ணில் பட விடுவதில்லை! நாலநத்து கோழிகள் வீட்டில் நிற்கின்றன. அவற்றை விற்று விட்டால் என்ன? அந்தக் கதையைகை கேட்டதும் சரசூ அடிப்பதுபோல வந்துவிட்டாள்.

'அதுகள் நிற்கிறதும்... உங்கடகை கண்ணூக்கை குத்திப்போட்டுதா?... அதுகள் நிக்கிற பண்ணியத்தில்தானே... பிள்ளையள் இடசைகம் முட்டசை சாப்பிடூதுகள்? பிள்ளைகளுக்கூ வறூ எனன் சத்தான சாப்பாடூ கூடூக்கிறம்?'

பிள்ளைகளுக்கும் பபோஷாக் கான சாப்பாடும் இல்லை என்ற கவலை அவருக்கும் உண்டு. மினுக்கின்றோ இருக்கவணே டிய பரவதில் எலும்பும் தோலுமாகிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

தவேராசா அண்ணன் வந்திருப்பாரா என இடையிடையே அவரது வீட்டுப்பக்கம் போய்ப் பார்த்து வந்தார்.

'போனவரை இன்னும் காணவில்லை... அதுதான் கவலைபட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்...'

'வந்திடுவார்!... யோசியாதையுங்களோ! தரியாதே... கொழும்புப் பயணம்... அலையைவணே டியிருக்கும்.' தவேராசா அண்ணனின் மனவிக் கு அவர் ஆறுதல் கபறிவிட்டு வருவார். ஆனால் வருடப் பிறப்புக்கு முன் அண்ணன் வந்துவிடவணே டுமே என்ற ஏக்கம் இவருக்கிருக்கும்.

வருடப் பிறப்புக்கு இன்னும் ஓரே ஓரூ நாள் மட்டும் உள்ளது என்ற நிலையில் அவருக்கு காய்ச்சலே பிடித்துவிடும் போலிருந்தது. இன்றைக்கும் தவேராசா அண்ணன் வரவில்லையென்றால் என்ன செய்வது? பிள்ளைகளிடமின்றால் இன்னும் எதிர் பார்ப்பு இருக்கிறது. இன்றைக்கு காசு வந்துவிடும் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தவேராசா அண்ணனின் வீட்டுக்கு ஒருமுறை போய்ப் பார்த்து வரலாம் என்று தோன்றினாலும், நடுகலும் போய் அலவைதலை அவர்கள் எப்படிக் கருதுவார்களோ என ஒருவித சூயகெளரவம் துத்தது. மாலையை வரவை தாமதித்துப் பார்த்துவிட்டுப் போகலாம்.

00

ஆனால், ஓர் அற்புதம் நிகழ்வதைப் போல தவேராசா அண்ணன் வீட்டுத் தேடி வந்தார். தம்பி கொடுத்துவிட்டதாக அந்த என வலப்பயையும் தந்தார். பிரகாஷ்ம, மீ ராவும் அவருக்குப் பக்கத்தில் ஓடி வந்துவிட்டனர். அவர் வந்தவரோடு கததை துக்கொண்டிருக்க பிள்ளைகள் அவர் கையிலிருந்த என வலப்பை பிடித்துப் பிடித்துப் பார்த்தார்கள். அவருக்கு அதை அந்தக் கணமே உடக்கை கவணே டும் என்ற ஆவல். ஆனால் தவேராசா அண்ணன் தனது கொழும்புப் பயணத்தில் ஏற்பட்ட சமாச்சாரங்களை வாய் ஓயாது சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். அவர் போன பிறகு உடக்கை கலாம் என பொறும்மையைக் கடப்பிடித்தார். தனது கை விரலால் மெதுவாக என வலப்பின் உள்ளடக்கத்தை உணர்ந்து பார்த்தார். தடிப்பாகத்தான் இருக்கிறது... எவ்வளவு அனுப்பியிருப்பார்கள்?

என் வலப்பை உடதைத் தபோது ஐந்தாறு தாள்களில் பக்கம் பக்கமாக எழுதப்பட்ட கடிதம்! பணம் இல்லை! சரியாகக் கவனிக்கவில்லையோ எனத் தாள்களை ஓவ்வொன்றாக ஒற்றையாகத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தார். இல்லை, பணம் இல்லை! கலவரத்துடன் கடிதத்தைப் பார்த்தார். சாராம்சம் இதுதான்..

'நீங்கள் எழுதியிருந்த பண விடயமாக அவர்களிடம் ரெலிபோனில் கததைத் தனை. உடனடியாக அனுப்புவதற்கு வசதியில்லையாம். பின்னர் அனுப்புவதாகச் சொல்லச் சொன்னார்கள். தங்களுக்கும் குடும்பப் பொறுப்புகள் இருக்கிறது. இப்படி நடுக அண்ணைக்கு அனுப்பிக் கொண்டு இருக்கலாமா? தன்னுடைய குடும்பத்தைக் கவனிக்கிற பொறுப்புணர்வு அண்ணைக்கு இருக்கவேண்டும்... நடுகலும் தங்களுடைய கையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கக் கூடாது! அவையள் எப்ப அனுப்புவின்மதோ தரெயாது... அதை நம்பி என்ற சவேங் சில உள்ள கொஞ்ச நஞ்சக் காசயும் உங்களுக்கு அனுப்பிவிட்டு நான் என்ன செய்யிறது? கொழும்புச் சீ வியத்தபைப் பற்றி தரெயும் தானே...?'

இந்த விடயத்தை நோகாமல் சொல்வதற்காக ஆறோ ஏழோ தாள்கள் செலவழிக்கப்பட்டிருந்தன. ஆனால் அவருக்கு நொந்தது. தம்பியவர்கள் எப்படியானாலும் பரவாயில்லை என்று, தானும் தன் பாட்டையும் தனது சவேங் ஸயும் மட்டும் பார்த்துக் கொண்டு இருந்திருந்தால் அவர்களது நிலமைகள் எப்படி ஆகியிருக்கும் என்ற நினவையும் ஏனோ ஓருகணம் மனதிலடித்தது. கைகளை அகல விரித்துத் தழதைத் தமமொன்றின் அடிவரேவை வெட்டிவிட்டதுபோல சதுரமெங்கும் ஆடியது. பக்கத்தில் நின்ற மீரா கட்டேட்டாள்.

'காசு அனுப்பவில்லையா அப்பா?'

'இல்லை அம்மா!'

'ஏன்'

அவர் பதிலளிக்கவில்லை. சில களே விகளுக்கு பதில் சொல்ல முடியாது. அல்லது பதில் திரியாது. வாழ்க்கையில் பதில் சொல்லப்படாத, பதில் அறிய முடியாத நிறையக் களே விகள இருக்கின்றன. அந்தக் களே விகள நினையில் வந்தால் அவரை இராப்பகலாய் வருத்துவதுண்டு.

கடித்தமை ராவின் கையில் கொடுத்துார் அதிலிருந்த வாக்கியங்கள் திரும்பத் திரும்ப நினையில் வந்து அவரை அடித்துப்போடுவது போன்றிருந்தது. மனதை ஒருநிலைப்படுத்து நிதானிக்க முயன்றார். தனது இயலாத தன்மையால் தம்பியவர்களையும் கஸ்டப்படுத்துவிட்டனோ என்ற குற்ற மனப்பான்மைக்கு உட்பட்டவர் போலானார். நீண்டநேரம் யாருடனும் எதுவும் போசாமல் இருந்தார். மனதை ஆறுதல் படுத்துதினாள்.

'அதுக்களே கவலைப்படுறீங்கள்... அவையளக்கும் என்ன கஸ்டமோ...? ஆறுக்குத் திரியும்? கடவுள் விட்ட வழி!'

இருள் வந்து மெல்ல மெல்லப் பொழுதை மடிக்கொண்டிருந்தது. வளேகைக்கே படுக்கைக்குப் போனார். ஆனால் உறக்கம் வரவில்லை. சரசு வந்து பக்கத்திலே படுத்து.. அடித்துப் போட்டதுபோல உறங்கிவிட்டாள். பகல் முழுதும் மாய்ச்சல் படுகிற தகைப்போலும்.. படுத்துததும் உறங்கிவிடுவாள். அது அவளக்கு ஒரு கொடையென நினதை திருக்கிறார். அதுவும் நல்லதுதானே? மனக் கவலைகளுக்கும் தடுக்கத் தைவிட வேறு மருந்து ஏது? ஆனால் அவர் எத்தனையோ இரவுகள், எத்தனையோ கவலைகளில் தடுங்காமலே கிடந்து உழன்றிருக்கிறார்.

000

இந்தா... இந்தா என்று சொல்லிக்கொண்டு புதுவருடம் வந்துவிட்டது! அது அவருக்குத் திரியவில்லை. இன்னும் படுக்கையை விட்டு எழாமலே கிடந்தார்.

'வருடப்பிறப்பு நாளும் அதுவாமாய்... இப்பிடிப் படுத்து திருக்கிறார்.' மனதை சத்தமிட்டு சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் சத்தம் கட்ட அவருக்கு கடை கவில்லை. மீரா ஓடிவந்து அப்பாவை எழுப்ப முயன்றாள். அவர் அசையாமல் கிடந்தார். அவரைத் தொடும் அசைத்தாள். 'அப்பா!... எழும்புங்கோ! எழும்புங்கோ!...'

அவர் துடித்துப் பதைத்துக்கொண்டு எழுந்தார்.. 'விடிஞ்சிட்டதுமமா!'

'ஓமப் பா!'

எவ்வளவு அருமையான வார்த்தை! விடியல்! இந்தப் புதுவாழ்வு இங்கு எல்லோருடைய வாழ்க்கையிலும் அந்த விடியலைக் கொண்டு வராதா? இந்த வாழ்வு அமதி வந்து சரோதா?

மகளைத் திரும்பிப் பார்த்தார். அவள் நின்ற கோலம் அவருக்கு அழகையைக் கொண்டு வந்தது.

வாழ்வுப் பிறப்பு எவ்வளவு சந்தோஷமான நாள். அதிகாலையில் எழுந்து குளித்து கோயிலுக்குப் போய் வந்து அறுசுவை உணவாருந்தி...

பிள்ளைகளுக்கு இன்றைக்கு விசேடமாக சாப்பாடு சயிந்து கொடுக்கக் கூட ஒரு வழியும் இல்லையே! அவ்வளவு ஏன்... இன்றைய வயிற்றுப் பாட்டுக்கே என்ன வழியோ தெரியாது. சரசுவதிக்குத் தான் அந்தப் புதிருக்கு விடை தெரியும். சாமான் சக்கட்டு வண்டும் கனகு கடையில் கடனுக்கு மலே கடன் ஏறிவிட்டது. மாதாந்தம் எடுக்கிற சொற்ப சம்பளத்தில் சும்மாரான தொகையை கனகு கடனைக் கொடுத்து தாலும் கடனை முற்றாகத் தீர்த்துச் சரிக் கட்ட முடிந்ததில்லை. ஏதாவது சாமான் கட்டிப் போனால் 'இல்லை'... 'முடிஞ்சு போச்சு' என ஏதாவது சொல்லித் திரும்பி விடுகிறான். நின்ற மன்றாட்டமாகக் கட்டிப் பார்த்தால், 'இருக்கிற கடனைக் கொடுத்திட்டு பிறகு சாமான் வண்ட வாங்கோ!' என மகத்திலிக் கிறான்.

'என்னப் பாய்சிக் கிறீங்கள்...?'

'ஓன்றுமில்லையம்மா!... ராவு முழுக்க நித்திரையில்லை... விடியப் புறமாய் அயர்ந்திட்டன போல... அதுதான் எழும்பாமல் கிடந்திட்டன்..!'

'கவலைப்படா நீங்கள்... அப்பா? எங்கள் குழந்தைக்கு புது உடம்பு வண்டாம்... இருக்கிறது போதும்!... நீங்கள் கவலைப்படாதையுங்க..!'

அவர்தனக்கைக் குள் மீ ராவை அணைத்துக்கொண்டு நடுஞ்சுக்குள் விம்மினார்.

எழுந்து வளையே வந்தார். குளிக்கும் போதும் யோசனை ஓடிக் கொண்டு இருந்தது. கொஞ்சக் காசாவது கையில் கிடக்காமா? இப்படியொரு நல்ல நாள் பெருநாளிலாவது பிள்ளைகள் வாய்க்கு ருசியாக ஏதாவது சாப்பிட வண்டாமா?

வாழை மரங்களைப் பார்த்தார். புதிதாக விரிந்திருக்கும் இலைகளைக் கணக்கிட்டுப் பார்த்தார். ஓரளவு ரப்பா திறினாலும் பரவாயில்லை. அவற்றை வெட்டி எடுத்துக் கொண்டு சந்தைக்குப் போனார்.

தினவலேச் சந்தையில் சனங்கள் குறவாயிருந்தனர். இலைகளை அப்படியே ஒரு வியாபாரிக் கு விலை பசிக் கொடுத்தார். பணம் கைக்கு வந்ததும் சற்றுத் தம்பு. புறப்படலாம் எனத் திரும்பிய போது... சற்றுத் தொலைவில் மணியண்ணை!

சும்மா இருப்பது வாழ்வுக்கு முன்பெட்ரியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றவர் மணியண்ணை. இப்போது வயதோதிப் வந்துவிட்டது. மட்டுக் கட்ட முடியவில்லை.

Written by சுதாராஜ்

Wednesday, 03 May 2017 06:21 - Last Updated Wednesday, 03 May 2017 06:26

வயலோதிபம் எல்லோருக்கும் தான் வருகிறது. எவ்வளவு திடகாத் திரமாக இருந்த மனுசன் .. இப்படித் தளர்ந்து போய் விட்டாரே! வயலோதிபம் காலத்தோடு வருகிறதா? கஸ்டத்தோடு வருகிறதா?

ஓய்வு பெற்ற பிறகு மணியண்ணையை இரண்டொருமுறை காண நேர்ந்திருக்கிறது. ஓய்வுபெற்றபோது பெற்ற பணத்தில் தனது மகளுக்கு மணமுடித்துக் கொடுத்தாராம். அவரது மகளும் இரண்டு மகன்களும் ஐரோப்பிய நாடுகளில் குடிபோய் விட்டார்கள். 'சிலவருக்கு காசு அனுப்பி வைப்பார்கள் ... இப்படியே காலத்தைக் கடத்திக் கொண்டிருக்கிறேன்.!' என முன்னர் கண்டபோது மணியண்ணை சொன்னது ஞாபகம் வந்தது.

அவரது மனதில் பளிச்சென ஒரு வெளிச்சம். மணியண்ணையிடம் கட்டுப்பார்க்கலாம். நிச்சயம் உதவி செய்வார்.

அவரது மனம் ஒரு துள்ளு துள்ளியது. மணியண்ணையை நோக்கி நடந்தார். மணியண்ணையும் அவரை அடையாளம் கண்டுகொண்டு வந்தார். 'மணியண்ணை!'

கையைப் பிடித்தார். மணியண்ணை கை நடுங்கி நடுங்கி அவரைத் தழுவிக்கொண்டார். கண்ணீர் மூந்திக் கொண்டு வந்தது.

'மணியண்ணை எப்படியிருக்கிறீர்கள்...?'

'காலையிலிருந்து ஒரு ததே தண்ணிக் குடிக்கவில்லை... வயிறு புகையுது...கையில் ஏதாவது இருந்தா.. தாங்களே!'

வாழயிலை விற்ற காசு கையிலிருந்தது. அதை அவர் அப்படியே மணியண்ணையின் கையில் கொடுத்தார்.

000

(மல்லிகை சஞ்சிகையிற் பிரசுரமானது - 1999)

'பதிவுகள்' இணைய இதழுக்கு அனுப்பியவர்: சுதாராஜ் rajsiva50@gmail.com